

איטש לרעהו

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל – רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402

טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812 דוא"ל: paypal: ahavemet@012.net.il

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

שבת קודש כו כסלו תשפ"א: הדלקת נרות: ירושלים 4:00 תל-אביב: 4:14 חיפה 4:04 מוצאי שבת: ירושלים: 5:17 תל-אביב: 5:16 חיפה: 5:15 ר"ת: 5:52

פרשת וישב

מדה כנגד מדה

מופץ השבועי - גלייזן כפול
"בריאות ורפואה" - 123

כפי המדה שאדם נוהג עם הבריות, כך נוהגים עמו מן השמים!

נלמד מהפסוק: **"ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם: (פרק לז-ב)**

ופירש רש"י: כל רעה שהיה רואה באחיו בני לאה היה מגיד לאביו, שהיו אוכלין אבר מן החי ומזלזלין בבני השפחות לקרותן עבדים וחשודים על העריות. ובשלתן לכה [מדה כנגד מדה]. על אבר מן החי – וישחטו שעיר עיזים... ועל דביה שקורין לאחיהם עבדים – לעבד נמכר יוסף. ועל העריות שסיפר עליהם – ותשא אשת אדוניו וגו'.

כתב המאירי (בבא בתרא י): "ראוי לאדם להתבונן תמיד ולפשפש במעשיו. כל שכן כשמגיע איזה עונש לידו, שראוי לו לפשפש על איזה עון בא אותו עונש לידו, ולא שיחשוד משפטי ה' להיותם נגזרים על צד בלתי ישר, או שיקשה עורף על העונש עד שיחשוב שהוא מקרה, אבל יחשוב שכל מה שהגיעו הוא מן הדין".

מוסיף המאירי: "ולפי העונש יפשפש על העבירה שבידו, שהעונש הבא הינו על הצד מה שהוא ראוי לו לפי העבירה, כמו שאמרו חז"ל (כתובות ל). אעפ"י שארבע מיתות בטלו, דין ארבע מיתות לא בטלו. ואפילו ניצל מן העונש הואיל ובא עליו לנסיון, אל יתרשל בכך, כי לא בחינם הביאוהו לידי כך". עכ"ל.

עפ"י דברי המאירי נוכל להבין את שאמרו חז"ל (ב"ב קטז): "כל שיש לו חולה בתוך ביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים". ונשאלת השאלה: מדוע לא אמרו שילך ל"צדיק" שיתפלל עליו אלא רק אצל "חכם"? [אף שלגבי מעלת התפילה מוזכר בדרך כלל "צדיק", כמו: תפלתן של צדיקים מהפכת מדת הדין לרחמים (סוכה יד). או: "הקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים" (יבמות סד). ועוד כיו"ב].

אלא התשובה: משום שיש לו לחכם חכמה מיוחדת, מתוך ידעת והבנת התורה, לקשר ולזהות לפי סוג החולי, איזה פרט בתורה לא קיים החולה שעל זה נענש מדה כנגד מדה, וממילא יוכל גם להודיעו מה עליו לתקן. שהרי כידוע, לא מספיק רק תפלה של צדיק על החולה, אלא צריך גם החולה עצמו לשוב ולתקן את החטא שעליו הגיעו העונש. נמצא שעל החכם, בנוסף לתפלה, להדריכו בכיוון זה. לכן "ילך אצל חכם" בדוקא.

לדעת החפץ חיים, מצינו הנהגת מדה כנגד מדה גם אצל משה רבינו: מכיון שמשה הציל את ציפורת מיד הרועים, ככתוב "ויקם משה ויושיען" (שמות ב-ז), לפיכך שילמה לו ציפורת מדה כנגד מדה, כאשר רצה המלאך להרוג את משה, נאמר "ותקח צפורת צור ותכרות את ערלת בנה", ובזה הצילה חיי משה. "נראה מזה" - מפטיר הח"ח - "כי כל הטוב שאדם עושה לחברו משתלם לו בסוף, כדאיתא בסנהדרין צט: על הכתוב (משלי טז) "נפש עמל עמילה לו, הוא עמל במקום זה ותורתו עומלת לו במקום אחר".

וכך מצינו גם אצל המילדות, מדה כנגד מדה, כי בעבור שסיכנו עצמם להחיות ילדי ישראל וגם להספיקם מים ומזון, לכן זכו שיצאו מהן משה ואהרן שבזכותם הכריעו את ישראל לחיים [כמו במעשה העגל - ע"י משה. ובעצירת המגיפה - ע"י אהרן] וגם בזכותם סיפק ה' מים ומזון לכל ישראל...

הכסף שלקח ניטל ממנו...

לפני בית דינו של הגאון רבי שלמה שמשון קרליץ זצ"ל, הגיעה אשה שביקשה להתגרש מבעלה. ואולם הבעל תבע מהאשה עבור נתינת הגט סך חמש עשרה אלף לירות, סכום עתק בימים ההם. רבי שלמה שהיה אב בית הדין סבור היה שהסכום הזה לא מוצדק ושלא כדין דורש הבעל, אבל בכ"ז הצליח הבעל להוציא מהאשה את הסכום.

והנה לאחר זמן, עמד הבעל המגרש, לשאת לו אשה אחרת גרושה בעלת תשובה. בדרך לא דרך נתגלגל לידי רבי שלמה קרליץ לטפל בנישואין אלו. כאשר בירר אודות כשרות הגט שקיבלה אותה בעלת תשובה מבעלה הראשון, הגיע למסקנה שהאשה הזו צריכה לקבל גט אחר מבעלה הראשון, ובלעדי אינו יכול להתיר את נישואיה לשני.

פנה אותו האיש שביקש לשאתה, אל הגר"ש אלישיב זצ"ל, בסוברו כי שמא ממנו תקבל האשה היתר נישואין מבלי שתזקק לגט שני. אך לאכזבתו קבע הרב אלישיב ברורות: "כל זמן שרבי שלמה לא יתיר, גם אני לא אתיר!"

בלית ברירה, פנה היהודי לבקש מבעלה הראשון שיתן לה גט נוסף. אך הלה סירב בכל תוקף, עד שהבעל המדובר נאלץ לשלשל לכיסו של הבעל הראשון סך של חמש עשרה אלף לירות: תמורת הגט המבוקש. רק אז, נאות הלה ליתן לאשה גט שני.

הפטיר רבי שלמה על המקרה: "הכסף שנטל הבעל המגרש מאשתו הראשונה שלא כדין, ניטל ממנו בחזרה מדה כנגד מדה".

עמודי שש

ככלות השבעה, מוקדש עלון השבוע פרשת וישב, לעילוי נשמת מורנו הגאון הצדיק רבי אהרן דוד בן הגה"צ רבי מאיר חדש זצ"ל משגיח דישיבת מיר - ירושלים עיה"ק ת.נ.צ.ב.ה.

מעלה נשגבה להודות על האמת בפני הזולת אף אם מתבזה על ידי כן!

נלמד מהפסוק: "ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני" (פרק לה-כו)

ואמרו חז"ל יהודה הודה ולא בוש, מה היה סופו: נחל חיי העולם הבא (סוטה ז:). כיוצא בזה אמרו חז"ל על הפסוק "יהודה אתה יודוך אחיך" - מקרא זה לא אמרו אלא כנגד צדיקים שכובשים את יצרם ומודים במעשיהם, שכל המודה במעשיו זוכה לחיי העולם הבא (מד"ר). עוד אמרו חז"ל: יוסף שקידש שם שמים בסתר זכה והוסיפו לו אות אחת משמו של הקב"ה, שנאמר (תהלים סא) "עדות ביהוסף שמו" יהודה שקידש שם שמים בפרהסיא זכה ונקרא כולו על שמו של הקב"ה (סוטה י:).

הגאון רבי רפאל כץ מהמבורג זצ"ל כתב דברים מאלפים בגודל מעלת מודה על האמת וכך כתב (בספרו **מרפא לשון**): "וכמה יש לאדם להתעורר ולקחת מוסר להודות על האמת, ואם טעה לא יבוש לומר שטעה, ועל ידי כן יזכה לתורה, כאמרת חז"ל (גיטין מג.) אין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בהם וכפירוש רש"י שם. ואם ח"ו, מחמת בושה יחזיק בטעות ולא יודה על האמת, תצא תקלה ומכשול על ידו ויהיה הקולר תלוי בצווארו".

עוד כותב ה"מרפא לשון": "וישם על לבו מאמר רב עמרם חסידא: "מוטב דתכסיפו בי עמרם בעלמא הדין ולא תכספו מני בעלמא דאתי"... [=מוטב שתתביישו בי בעוה"ז ולא בעוה"ב] וכמה יחרד האיש בזוכרו שהחסידי הזה לא חס על כבודו ונתבייש ברבים מספק שמא לא יוכל לכפות את יצרו. מה יעשו איזובי הקיר כמונו שלא לחוס על כבוד המדומה בעולם העובר ולחוס על כבוד שמים. כי כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא אלא לכבודו. וישים אל לבו הלא נבראתי לכבוד המקום ברוך הוא ואיך אחוס על כבודי שיתמעט כבוד שמים ח"ו על ידי, הלא לא באתי לעולם אלא לכבודו ברוך הוא".

הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל היה אומר (הובא בשיחות מוסר - מאמר מז) כי הזוכה להודות בטעותו, זוכה ע"י כך למדריגה רמה ונפלאה: כמו שמצינו אצל עכן שמעל בחרם ועבר על כל התורה כולה (סנהדרין מד.). ואולם בשעה שאמר לו יהושע "תן לו תודה" (יהושע ז-ט), מיד הודה עכן, ובמעמד זה זכה לתקן את תפלת "על כן נקוה" (ר"ת עכן) שענינה הוא הציפיה למלכות ש-ד-י על כל העולם, ולא ביקש בתפלתו עבור עצמו מאומה, כי אם אך ורק כבוד שמים, והיא מדרגה עליונה מאוד, ולכל זאת הוא זכה ע"י ההודאה בטעותו ובחטאו.

מטעם זה אמרו חז"ל (ברכות יב:) "כל העושה עבירה ומתבייש בה מוחלין לו על כל ענוונותיו", שמכיון שהתגבר והודה בטעותו עד שהוא מתבייש על שהייתה בידו טעות, הרי נתרומם למדריגה כה גבוהה עד שמוחלין לו על כל עוונותיו.

הגה"צ רבי ירוחם לייבוביץ זצ"ל תמה על מה ששינוי (באבות פ"ה מ"ז) שאחד משבעה דרכים שבחכם הוא "מודה על האמת". ומשמע שמצד החכמה לבדה יכול להודות. היתכן? והרי כדי להודות על האמת ולומר טעיתי צריך גבורה רבה לשבור יצרים ומדות, ואיך אפשר לעשות כן בחכמה לבדה?!

ולכאורה התרוץ פשוט: הרי שינוי "איזהו חכם הלומד מכל אדם". ואם זו ממדת החכמה, הרי לא יתכן שילמד מכל אדם אם לא מסוגל להודות ולומר טעיתי...

"טעות הם בידי..."

בנסיעתו של הגאון רבי יהושע מקוטנא זצ"ל (בעל ישועות מלכו) לארץ ישראל בשנת תרמ"ז הגיע לעיר אודיסה כדי להפליג משם באונייה לארץ ישראל. והנה באה לפניו שאלת עגונה. המדובר היה על אשה שיש לה זיקה לחובת חליצה, והמשכילים שבקהילת אודיסה הציעו לפניו את השאלה באור לא נכון בניגוד לדעת הרבנים.

מכיון שרבי יהושע מקוטנא לא ידע מרמאותם של המשכילים בצורת הצגת השאלה, פסק הגאון על שאלה זו להתר. הדבר עורר רעש גדול וסערה רבתי בין יהודי רוסיה, וכאשר חזר לארץ ישראל ועבר דרך אודיסה, התייצבו לפניו רבני העיר והעירו לו כי המשכילים הכניסו אותו לכלל טעות בענין זה...

כאשר שמע זאת הגאון מקוטנא, לא היסס אף לרגע קט. הוא זירז צעדיו לבית הכנסת המקומי בשעה שהיה מלא במתפללים, עלה על הבימה והכריז בקול ברור וחד: "רבות! דברים שאמרת ליפניכם להורות להתר בשאלת העגונה, טעות הם בידי!"

מגדולי התורה והחסידות

הודה ולא בוש...

הגאון רבי גדליה רבינוביץ זצ"ל הגיע לשאול את החזון איש על ספק שכתב בספרו (ספר חזון איש על מסכת זבחים), וטען כי ספק זה נמצא כבר בגמרא... סבר החזון"א בתחילה כי הספק של הגמרא שונה מזה של ספרו. אך רבי גדליה התווכח עם החזון"א במשך כשעתיים בריתחא גדולה על ענין זה.

לבסוף אמר לו החזון"א: "רבי גדליה אתם צודקים. מודה אני על האמת, זה באמת הספק של הגמרא..." והפטיר מיד והוסיף: "אבל ברוך השם, שהגמרא נשארה ב"תיקו" וגם אני נשארתי ב"צריך עיון!"

[**ואגב**: בהקשר לזה הוסיפו לספר, שבהלווייתו של רבי גדליה שמעו מפיו של **הגרי"י קנייבסקי - הסטייפלער זצ"ל** שאמר לפלוני שפעם היה רבי גדליה אצל החזון"א, וכשיצא מביתו אמר החזון"א לסטייפלער על רבי גדליה: "הוא ירה עלי בתותחים!"]

מעשה איש

"חוזרני בי..."

סיפר הרה"ג רבי ישעיהו לוינשטיין שליט"א: במסגרת אחת מנסיעותיו של **הגראי"ל שטיינמן זצ"ל** לאמריקה, היינו אמורים לשהות במונסי באחת משבתות חודש אייר.

התקשרתי לגביר אחד מתומכי עולם התורה והודעתי לו שהרב שטיינמן מגיע למונסי לשבת, והוא יוכל להכנס אליו לתפלת מנחה בערב שבת ולקבל את ברכתו. הגביר ענה לי שהשבת הוא לא יהיה במונסי, אבל הוא מבקש שאדאג לכל הפחות שיכניסו את בנו לקבל את ברכת הרב שטיינמן.

לאחר שהנער קיבל את ברכתו, ביקש לשאול שאלה בלימוד. האזין הרב שטיינמן לשאלתו של הנער בפרק "השואל" וענה לו תשובה.

חלפו מספר חודשים. והנה בתקופת הימים הנוראים הגיע אותו גביר עם משפחתו לארץ, ובמוצאי יום כיפור ביקש להכנס לביתו של הרב שטיינמן לפני תחילת השיעור.

כשנכנס הגביר והציג את ילדיו, פנה הרב שטיינמן לאותו בן שהיה אצלו בביקרו במונסי, ושאלו: "האם אתה היית אצלי כשהייתי במונסי ושאלת אותי בפרק השואל?"

משהשיב הנער בחיוב, אמר לו הרב שטיינמן: "לאחר שעיינתי בדבר נראה לי שהתשובה שעניתי לך אינה נכונה, התשובה הנכונה היא..."

ופעם אמר הרב שטיינמן לתלמיד: "בדרך כלל, כאשר אדם אינו חפץ להודות בטעותו, הוא מחפש עיצות איך לעמוד על דעתו, ואז הוא נופל בטעות גדולה יותר... אך מה נעשה שקשה מאוד לומר טעיתי!"

רבי אהרן לייב

שלא להלבין פני חברו !

נלמד מהפסוק: "היא מוצאת והיא שלחה אל חמיה לאמר" (פרק לח-כה)

ופירש רש"י: לא רצתה להלבין פניו לומר ממך אני מעוברת, אלא לאיש אשר אלה לו. אמרה: אם יודה מעצמו יודה, ואם לאו, ישרפוני ואל אלבין פניו. מכאן אמרו (סוטה י: ב"מ נט.) נוח לו לאדם שיפילוהו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים."

הקשה הגרי"ש אלישיב זצ"ל בשיעורו ("הערות" ב"מ נט.): הרי אמרו חז"ל בגמרא (ברכות יט:) שמי שרואה את חברו לבוש בבגדים שיש בהם כלאים, מצוה לפשוט ממנו את בגדיו ואפילו בשוק. במקרה זה אין ספק שאותו אדם שפושטים בגדיו ממנו, יתבייש ביותר, ואעפ"כ מצוה לעשות זאת.

הרי מוכח מכאן שיותר להלבין פני חברו כדי להפרישו מאיסור. וא"כ קשה, מדוע הייתה תמר מוכנה ליפול לכבשן האש ולא להלבין פני יהודה, ואשר ממנה לומדים כך לדורות. והרי גם שם היה עליה להלבין פני יהודה כדי להפרישו מאיסור רציחה שלה ושל עובריה, שהרי אף בן נח מוזהר על העוברי?!!

ותירץ חתנו של הגרי"ש, הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א (בספרו **חשוקי חמד** - ברכות) שיתכן כי ישנו הבדל בין בושח רוחנית לבין בושח הגוף, שהרי רואים אנו במציאות שישנם אנשים המוכנים לאבד עצמם לדעת רח"ל, כאשר נתפסים הם בקלקלתם. לפיכך הפושט בגדי שטטנז בשוק, אף כי הבושה אמנם גדולה, אבל אינה אלא בושח הגוף. לעומת זאת כבוד גדול ינחל ירא-שמים המקיים הלכה זו שפושט בגדי שטטנז אשר לו ואפילו בשוק.

ואולם אם יהודה היה נתפס בקלקלתו ע"י אמירתה של תמר, הייתה זו בושח רוחנית שהיא קשה מנשוא. ועל זה נאמר "נוח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים".

ידוע מה שמספרים חז"ל (בגמרא כתבות סז:) על מר עוקבא ואשתו שלא רצו לבייש עני שיראה שהם נותנים לו צדקה ועל כן ברחו מפניו ונכנסו לתוך תנור כדי להסתתר מהעני, וניכוו רגליו של מר עוקבא מחום התנור.

ושואלת הגמרא: מדוע הוצרכו לסכן עצמם עד כדי כך ולהכנס בתנור האש? ומתרת הגמרא משום האימרה: "נוח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים" כפי שנלמד דבר זה מתמר שהייתה מוכנה להשרף היא ועובריה ובלבד שלא לבייש את יהודה ברבים.

והקשה על כך הריטב"א (**בשיטמ"ק**): הרי לא דומה כלל המקרה שהיה אצל תמר למעשה שאירע עם מר עוקבא, שהרי אצל תמר מדובר במלבין פני חברו ברבים, ומזה למדו חז"ל שעדיף להפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין. אך אצל מר עוקבא לא היה הלבנה ברבים שהרי מלבדו ומלבד אשתו, לא היה כל אדם [וכפי שביאר המאירי, שלכן נקראת נתינתו של מר עוקבא "מתן בסתר", אף שאשתו הייתה עמו, משום שאשתו כגופו], ומדוע מסרו עצמם לשריפה?!

ותירץ הריטב"א: "מכל מקום למדנו ממנו כי הלבנת פנים דבר קשה מאוד". וביאור דבריו, שבאמת לא הייתה סכנת שריפה בתנור אלא רק יסורי כוויות, ומן הדין גם זה לא היו צריכים לעשות כי לא היה ברבים, ואם בכ"ז עשו לפנים משורת הדין, מוכח מזה עד כמה קשה הלבנת פנים.

מביישים עצמם כדי לשמור כבוד חברים...

פעם נזדמן הרב מליסא - הגאון רבי יעקב לוברבוים זצ"ל (בעל נתיבות המשפט) לעיר ניקלשבורג, שם כיהן כרב בעת ההיא הגאון רבי מרדכי בנעט זצ"ל. כיבד הרב את האורח הדגול לשאת דרשה בבית הכנסת הגדול. גם המרא דאתרא רבי מרדכי בנעט נוכח בדרשתו.

והנה באמצע הדרשה שאל רבי מרדכי בנעט את האורח הדרש שאלה מהירושלמי המפריך את דבריו. שמע האורח את השאלה ולא השיב אלא קיצר בדרשתו. סיים וירד והיה נראה לכל, שהאורח הקפיד על שביישוהו ברבים. כשראה זאת רבי מרדכי בנעט, נצטער צער גדול מאוד על שבשאלתו גרם ביוש לאורח, הרב מליסא, מיד ניגש אליו והרבה מאוד לפייסו. אך הרב מליסא אמר שאין בלבו עליו כלום.

ואולם עדיין לא נתקררה דעתו של רבי מרדכי, וכאשר יצא הרב מליסא לדרכו, דאג רבי מרדכי שכל בני העיר ילווהו בכבוד גדול ושוב התחנן לפניו שימחול לו.

כשראה האורח עד כמה מצטער רבי מרדכי בנעט, קראו לצד ולחש לו: "אגיד לכם את האמת. השאלה ששאלתם לי מהירושלמי, זהו רק לפי ההוא-אמינא שם, אבל למסקנא הוא כדברי... ומה שלא השבתי על השאלה שלכם, והיה נראה כאילו הקפדתי על עלבונך, זה היה רק כדי לשמור על כבוד רב העיר שלא ינוצח ברבים ויתבייש..."

כשמוע רבי מרדכי בנעט את דבריו, צוה לאסוף שוב את כל בני העיר לדרשה בבית הכנסת וגילה כלפי עם ועדה את האמת כי לא הרב מליסא טעה אלא הוא זה שטעה... רואים מכאן עד היכן מגיעה גדלותם של גדולי ישראל לבייש עצמם ובלבד שישמר כבוד חברים.

"ויוסף אברהם"

הפחד הנורא מהלבנת פנים...

הגאון רבי יוסף רוזין זצ"ל (בעל עדות ביהוסף) הזדמן עם חתנו הגאון רבי יצחק יעקב מלידה (בעל העדות ליעקב) לעיר פוניבז'. הם נכנסו לבקר את המרא דאתרא - הגאון רבי משה יצחק סגל זצ"ל.

השמועה על האורחים החשובים נפוצה בכל העיר. ואז החלו להאסף בביתו של המרא דאתרא טובי העיר, חכמי התורה ולומדיה. והחלו לשוחח ולדון בסגיוות חמורות שבש"ס, זה מותיב וזה מפרק.

והנה הקשה רבי יוסף רוזין קושיה חמורה וקשה כברזל. ניסה המרא דאתרא רבי משה יצחק ליישב ולתרוץ את הקושיה. אך רבי יוסף דחה את התרוץ. ניסה שוב לתרוץ באופן אחר, אך רבי יוסף סתר שוב את תרוצו והקושיה נותרה במקומה.

כאשר נסתיים הביקור ופנו חכמי התורה ללכת כל אחד למקומו. פנה רבי יצחק יעקב לחותנו רבי יוסף ואמר: מה עשה כבוד תורתו? הוא הקשה על תרוציו של המרא דאתרא במעמד חכמי התורה ולמדני העיר ופרך את תרוציו והכל ראו זאת?!

תפס לפתע רבי יוסף את אשר אירע וזעק כשהוא נחרד עד מאוד: "אויה לי! הרי הלבנתי את פניו של המרא דאתרא ברבים..." ותוך כדי דיבור התמוטט רבי יוסף והתעלף...

מדו"ד

"שלא לגרום בושח ח"ו"...

פעם ביקשו מהגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל לומר שיעור בכולל שבאחד מערי השדה. הגיע הגאון, אמר את השיעור, ולאחר מכן אמר לאברכי הכולל את הדברים הבאים:

"**דעו** לכם שלא בשביל לומר לכם חידושי תורה הטרחתי עצמי בזיקנותי המופלגת לבוא לפניכם. אלא בשביל לבקש מכם דבר אחד: אל תכנסו לרב של הישוב הזה לדבר איתו בלימוד. הוא מורה הוראה מומחה בתחום שלו, אבל לא הסכין לדרך הלימוד שקיבלתם אתם בישיבות. אם תכנסו אליו לדבר איתו בסגנון שלכם, עלולים אתם ח"ו לגרום לו בושח וחלישות הדעת וזה אסור לעשות לכל יהודי, וק"ו לרב שהוא נושא דגל התורה בישוב זה והרבה חייבים בכבודו!"

דברים אלו חשוב בעיני לומר לכם יותר מהחידושי תורה שאמרתם לפניכם! ולשם כך טרחתי ובאתי אליכם!"

פניני רבינו יחזקאל

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

נס להתנוסס!

להצטרף! בוא ניתן לא את ההרגשה הכי טובה! ו... וכל אחת מאיתנו תבקש ברגע זה מהקדוש ברוך הוא בקשה שלבטח תיענה!!! זה לא קל לנו, אבל בוא נתפוס את ההזדמנות!

באותה שנייה חל המהפך בלב כולך.

מאז ועד לסיום המחנה, היא לא צורפה רק לחדר שלנו - אלא לקבוצה שלנו. דאגנו במשך כל הזמן שתחוש רצויה, שווה בין שווים, ושתינה מאירועי המחנה בדיוק כמונו.

* * *

התוצאות הטובות לא איחרו לבוא:

אני ביקשתי שזה יהי' לישועת אחי שהיה זקוק לשידוך. כבר בדרך הביתה מהמחנה, שוחחתי עם אחי והוא עדכן אותי על הצעת שידוך חדשה שהגיעה אליו.

בתוך שבועיים - התארס.

חברה אחרת ביקשה שאחותה תזכה בזרע של קיימא.

כעבור שנה - ילדה!

שאר חברות לא עדכנו אותי מה ביקשו, כנראה בקשות אישיות.

רגע, הסיפור לא נגמר – הוא בקושי התחיל...

* * *

חלפה שנה מאז ונודע לי דבר שגרם לי לטלטלה:

אותה בת שצירפנו לחבורתנו עברה באותו זמן התמודדות קשה מאוד. היה לה בן משפחה חולה, ואימא שלה לא יכלה לנהל את הבית. וכך כל עול ניהול הבית נפל על כתפיה השחוחות - וזאת מלבד העומס הרגשי הקשה בו הייתה נתונה, והדאגה התמידית לשלום אחיה הקטנים ולשלום בן המשפחה החולה.

כאשר התחילו להתארגן לנסוע למחנה התלבטה מאוד אם להצטרף, מכיוון שלא היו לה חברות. לבסוף החליטה לקפוץ למים בניסיון "לשכוח קצת מהצרות". העובדה שקירבנו אותה בצורה כה עמוקה, הזריקה לה ים של כוחות עצומים להמשך ההתמודדות הקשה. עד שכל ימי חייה היא לא מסוגלת לשכוח את הכיף שהיה מנת-חלקה באותו מחנה.

אם תרצו, זה שווה יותר, והרבה יותר, מהבקשות שנענו.

רק מנסה לחשוב אם לא הייתה לנו הסייעתא-דשמיא לתפוס את עצמנו ברגע האחרון, במה היינו נכשלים! לעולם לא היינו סולחות לעצמנו!

נשלח על ידי בעלת המעשה

זה קרה כשהייתי בתיכון, בכיתה י"א. יצאנו למחנה-חורף. היום הראשון מוקדש כולו לטיול ארוך ומהנה, רק בערב מגיעים לבית הארחה. שם מתארגנים בחדרים, אוכלים ארוחת ערב, וממשיכים בתוכניות אל תוך הלילה.

היינו חמש חברות טובות - "קבוצה" - ובמהלך הטיול היינו כל הזמן ביחד. חמשתנו בעלות מרץ עם רעיונות מגוונים. זה כלל גם קצת שטויות, אבל העיקר שכולנו נהנינו ולא הזקנו לאף אחד.

לפחות כך חשבנו...

אבל היה משהו קטן, ואולי גדול, שפגם בהנאה. היינו קבוצה מגובשת, והנה מגיעה בת חדשה שהחליטה שגם היא שייכת לקבוצה שלנו. האמת שלא היו לה כל כך חברות, אז היא החליטה לבד שהיא החברה שלנו וזהו. היא הצטרפה אלינו במשך כל הטיול, "נדחפה" בתמונות ועוד, בצורה שעצבנה אותנו.

במבט לאחור עצוב לכתוב את המילים כפי שהן נכתבות, אך בשעת-מעשה, עם כל ההתלהבות של המחנה והטיול חשבנו רק על דבר אחד: ליהנות, והיא, איך לומר, פגמה לנו את ההנאה. "כי מי קרא לה בכלל?" וכדומה, מחשבות שבמבט לאחור מצטערים עליהן. אך בשעת מעשה, ההתלהבות עשויה לעזור את העיניים.

במהלך יום הטיול היינו עסוקות באיך לנער אותה מעלינו, איך להתחמק וכו'.

אבל בערב הסתבר שזו הייתה רק ההקדמה...

* * *

כאשר הגענו לבית הארחה, היינו צריכות להתארגן בחדרים. החלוקה הייתה עצמאית, כל כמה בנות לקחו חדר וזהו. מכיוון שידענו את הצפוי לנו עם החברה הבלתי-קרואה, שוחחנו איך וכיצד לפתור את הבעיה.

ידענו שהבת ש"נדבקה" אלינו במהלך כל היום, בוודאי תרצה גם להצטרף לחדר שלנו. היה ברור שאם נסרב לכך היא מאוד תיפגע. הבנו שאנו עומדות בפני הכרעה. במשך הטיול עוד ניסינו לחמוק ממנה בצורה כזו או אחרת, אבל הפעם זה חייב להיות מוכרע לכאן או לכאן - אין דרך אמצע. או שהיא מצטרפת לחדר שלנו, היא מרוצה - ואנחנו פחות... או שהיא לא מצטרפת, אבל המחיר יהיה פגיעה בה.

ואז זה קרה...

* * *

פתאום תפסתי את עצמי ואמרתי: בוא נקבל אותה לחדר בשמחה! בוא נראה לה שהיא רצויה! בוא לא נחכה שהיא תבקש ותתחנן ותידחף! בוא ניגש אליה מיוזמתנו ונזמין אותה

היית מעורב בסיפור שקשור לבין אדם לחבירו? שמעת ממקור ראשון?
ספר לנו עכשיו! פקס: 077-7671812 דוא"ל: ahavemet@012.net.il